

„V tísní jsem volal Hospodina. Hospodin mi odpověděl *a uvedl mě* na prostranno. Hospodin *je se mnou*, nebojím se. Co mi může udělat člověk? Hospodin *je se mnou*, jako můj pomocník. Podívám se na ty, kdo mě nenávidí. Lépe je hledat útočiště v Hospodinu než spoléhat na člověka. Lépe je hledat útočiště v Hospodinu než spoléhat na přední muže.“ (Žalm 118:5-9)

Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? 32 On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? 33 Kdo vznesе žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! 34 Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! 35 Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? 36 Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ 37 Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. 38 Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, 39 ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Dopis Římanům 8:31-39

Hledání jistoty (povzbuzení trpícím)

Jsou přinejmenším dva způsoby čtení těchto odstavců o jistotě. O jistotě, kterou tolik potřebujeme. První způsob hledání jistoty je podobný volební kampani. Hledá se ještě lepší adept pro nějakou veřejnou funkci, hledá se jistota, že bude nějak lépe. Ale my víme, jak to je: Lépe nebude ani s jedním! Nikdo to neodpracuje za nás. My, žel, vytrvale hledáme mezi lidmi toho, kdo nás nechá na pokoji, kdo bude vypadat dobře, má na nepříjemné věci svoje lidi, je vtipný a taky trochu sexy. A pak se zase nějakou dobu nestaráme... Do dalších voleb je jistý klid.

Pokud chceme vyztužit svoje lidské jistoty, používáme slova jako: „Skutečně... Doopravdy... Upřímně!“ Ale, ať budeme dělat cokoli - jedné, co z toho bude doslova dýchat bude: Naše nejistota, zvláštní forma sebelásky a nespokojenosti s obyčejným životem. A tím i nespokojenost s druhými lidmi. Výběr skutečných a opravdových a odmítání jiných. Všechny pak budeme nutit k našim jistotám správné víry, budeme na nich dělat duchovní pokusy a provozovat zvláštní formu násilí, jen aby se prokázaly za správné naše jistoty. To se pak čte celý Pavlův dopis jako návod ke hledání lepších lidí, lepší věrouky, lepší církve nebo necírkevního kolektivu kamarádů. Prostě potřebujeme lepší pocit jistoty. Dopis Římanům je pak spisem o naději na polepšení lidského jedince.¹ Ale takovým spisem Bible není a také to nelze čekat od jejích částí. A přesto se o to pokouší celé generace a mnozí

---

¹ Že část dopisu Římanům věnující se Židům začíná teprve od prvních veršů deváté kapitoly. A až potud, po konec osmé kapitoly, čteme morální spis o polepšení lidského jedince. A tím se můžeme, pravda mírně psychologizujícím niterným způsobem, pokusit vyložit nevyložitelné.

jedinci.

Výsledkem však bude jen nejistota a strach, protože si nutně musíme dát pozor na lidi - kteří by mohli být proti nám!

A konečně, ten druhý způsob čtení a chápání přijímá dopis do Říma, i toto čtené finále první části, jako projev před soudem a celé ty řádky jako soudní spis, jako akta jedné velké právní kauzy celého lidstva. Znáte ty hory spisového materiálu na stole soudců, že? Tak tady je jen šestnáct kapitol dopisu Římanům. To není tak ohromný spis.

A protože je Pavel Žid a píše valnou většinou pro židovskou komunitu té doby, používá právní výrazy a způsoby vyjádření, které si musíme vykládat do pojmů dnešní doby, které vyjadřují stejnou podstatu, jako v tehdejší době. A tak se o to pokusím.

Kdo je proti nám?

Už jsme na to narazili: Někdo by mohl být proti nám? Ano. Mohli bychom ztratit jistotu a klid. Izrael tomu dobře vzdoroval a měl a má na obranu jednu jistotu. Naši starší bratři si říkají: „Bůh s námi!“

My musíme s tímto tvrzením zacházet velice opatrně! Proč? Aby to nebylo nakonec ono pruské a velkoněmecké: „Gott mit uns!“²

Když hledáme jistotu, tak „Bůh s námi!“ je vždycky hlasem z nouze ze zoufalství. To není hlas vítězů na vojenské paradě. Není to marš s naleštěnými přezkami. *Voláme z hlubokosti* (jak to řekl Komenský ve své písni) a nikdy to nebude jinak a bude to tak správně, jak jsme četli se žalmistou na začátku. Nebude to „Gott mit uns!“ v tom velkoněmeckém rituálu.

Podobně se cítil Izajáš v nebezpečí asyrských nájezdů či Josef z vánočního evangelia, který ve snu vidí anděla a slyší opakovat adventní zprávu pro běžence a imigranty z Izajášovy doby, která má utečence držet v naději: „**Hle, ta panna otěhotní a porodí syna a dají mu jméno Immanuel¹, což v překladu znamená: ‚Bůh s námi.‘**“ (Matoušovo evangelium 1:23) Ano, tvrzení, že je „Bůh s námi“, to patřilo k hlavním jistotám lidu Izraele. Zcela jistě to nebylo zaklínadlo pro únik z potíží. „Bůh s námi!“ z tohoto slova se dalo žít v čase nouze a trápení.

---

² Tím spíše se musí obávat takového zjednodušení i Izrael. Zvláště ten novodobý. Je pravdou, že Židé čelí nebývalému množství vražedných útoků, ale ne tak jednostranně. Viz: <http://www.ochaopt.org/poc6october-12october-2015.aspx>, http://hartman.org.il/Blogs_View.asp?Article_Id=1617&Cat_Id=275&Cat_Type=Blogs

To, co dělají Izraelci je možná (početně) ještě více neomaleně násilné. Jsou přesvědčeni, že je s nimi Bůh, prostě musí být na jejich straně, tak si mohou dovolit cokoli. A to se mýlí! A mýlili se vždy, když spoléhali na vnější věci (např. za Jeremjáše).

A teď právníckou řečí toho soudního spisu: „Bůh s námi!“ To bude v celém tom procesu znamenat zaujatou práci nebeské justice. Pán Bůh zůstane spravedlivý, ale je a bude velice zaujatý ve prospěch svého lidu. Udělá všechno; i to, co by jiný neudělal. Co bychom ani my sami už nečekali. Co tím myslím?

Třeba to, co zažil marnotratný syn, když se vrací domů s nadějí, že by mohl dostat místo nádeníka, protože nemá nárok na nic. Všechno ztratil.³ Ale: Dostává navíc prsten a oděv syna, tedy hodnotu a novou možnost domácí existence. Pán Bůh není nestranný. Je nakloněn všem, kteří mu věří. „**On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?**“ (8:32) Vždycky přehání!

Co všechno nám svrchovaný soudce dal? Právě to, co jsme si nezasloužili. Podíl na dědictví. To je ta otcova nepochopitelná přízeň marnotratným synům každé doby.

Dovedu si představit, že ďábel vyskakuje z řady a mává rukou vykřikujíc, že je to nefér a zcela nespravedlivé... Že by mohl učinit poznámku a vyvrátit ty falešné větičky... „Já myslím, že to všichni vidí...!“ prohlašuje sveřepě. „Odporný pravdoláskařský humanismus!“ dodává...

Nemělo by být protivníkovi dáno slovo s ohledem na vyváženost a objektivitu? Podle vyváženosti dnešních veřejnoprávních médií asi ano. Pánu Bohu nejde o vyváženost, ale o pravdu.

Stvoření - padlý anděl - splétá svoji představu o vítězství nad Stvořitelem?! No tak proč by mu měl Pán Bůh dát místo, proč by mu měl přepustit tak důležitou roli žalobce či státního zástupce? Prokurátor a žalobník, to je rozdíl. Ježíš dodává, že je ďábel také lhář,⁴ to je jeho charakteristika.

Jsme před soudem. Prohlédněme si blíže ten soudní tribunál Jaké je obsazení tribunálu? **Kdo žaluje?** A kdo je proti nám? Kdo zastupuje stát? Už jsme si to řekli: Žalobce není a nebude ďábel. To by nebyla objektivní žaloba. Nebyla by podle řádu. Soud by se zvrátil v lynč. Žaloba by byla křivá (však se podívejme, jak osočovali před soudem Ježíše či Pavla). Ďábel je sice vždycky hotov zaskočit (a je smutné, že mu lidé rádi pomáhají) ale není brán vážně. Jeho práce přijde vniveč (Zacharjáš 3.1-10) a nebo jiné místo: „**A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí.“** (Zjevení Janovo 12:10) Nám i Pánu Bohu stačí obvinění podle zákona: „**Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. Vždyť ze skutků zákona**

---

³ Viz: Lukášovo evangelium 15:11nn

⁴ Zjevení Janovo 12:10 a Janovo evangelium 8:44

„nebude před ním nikdo ospravedlněn, neboť ze zákona pochází poznání hříchu.“ (Pavlův dopis Římským 3:19n)

Kdo soudí? To jsme si taky řekli: Bůh a ten, který je na pravici Boha Otce. Je třeba přiznat, že není nestranný, Dokonce se přimlouvá za nás! (8:34) **Kdo obhajuje?** Nu, Advocatus, Duch svatý, tedy také to není nestranné. A tento soud nesoudí omezen důkazy, které se připouští. Nehledá právní stanovisko v mezích paragrafů, ale právem obhajuje pravdu. To je jiný soud, než který dovedou lidé.

Tento soud probíhá, senát zasedá a se žalmistou je dobré požádat už dnes, aby mne posoudil: **„Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce!“** (Žalm 26:2 nebo Žalm 35 a 43) Soud z Proroctví Danielova (7:10) zasedl a probíhá. Apoštol Petr pak vidí jasně jeho potřebu: **„Přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího. Jestliže začíná od vás, jaký bude konec těch, kteří se Božímu evangeliu vzpírají? Jestliže i spravedlivý bude stěží zachráněn, kde se ocitne bezbožný a hříšný?“** (1. dopis Petrův 4:17n)

Kdo nás odloučí?

Úloha tohoto oddílu dopisu Římanům je jasná. Má ujistit rozehvělou duši, že není a nebude sama. Že ji Pán a Bůh zcela jistě nenechá na pospas běsům tohoto světa. Ujištění jistě není drogou, která nás má omámit a znehybnit. Je posilou pro náš život a víru. Máme se v síle těchto slov zvednout a jít sloužit druhým. Žít z naděje. A neděsit se, když procházíme tím, čím bychom procházet nechtěli.

Apoštol nás vypsánými výrazy provádí roklí šeré smrti, místy, kde na nás z obou stran mohou čekat nástrahy. Pán Bůh se nespletl, nevypadly mu pojistky. Nevzdálil se. Z jedné strany **soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč.** Ano, jak je psáno: **„Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“** Ne každý to prožívá, jen někteří i dnes jsou vydáváni na smrt. **Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.** (8:35-37)

Nad námi je smrt, i kdybychom neumřeli jako mučedníci víry, jdeme tím údolím. Když to nebyly ty pozemské nouze, na druhé straně se na nás tiskne další břeh toho údolí. Jsou to mocnosti a síly nadzemské. Nám neviditelné a nezvladatelné. Apoštolská jistota kazatele nás drží: **„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“** (8:38-39)

Poznámka: Všimli jste si, že mezi tím, co nás nemůže ohrozit, chybí *minulost*? Že tam chybí, to ukazuje, že ona jediná by nás mohla odloučit od lásky Boží... To ale nevyjadřuje styl, logiku tohoto textu. O minulosti se tu už mluvilo a to dost těžce. Nezapomíná se na ni. Ale Bůh se na ni dívá jinak. A tak ta minulost nezasahuje do

budoucnosti! Co jsi byl...? To možná v Božích očích nerozhoduje! Jde o to, co budeš!

Ano, podle mého názoru, je nepřítomnost *minulosti* ukázkou toho, že dávno není v úvaze: „Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví! Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti. Do mořských hlubin vhodíš všechny jejich hříchy.“ (Micheášovo proroctví 7:18-19) A každého z nás mocí Ducha svatého proměňuje podle svojí vůle.

Potřebujeme jistotu, ale ne tu pozemskou, limitovanou a nakonec zrádnou! Naší jistotou nemůže být člověk, jeho přízeň, tak zvané „opravdové kamarádství“ či majetek a sláva.

Naší jistotou je Pán Bůh, který je s námi v každé chvíli, v čase běžných bolestí i v čase nenávisných kampaní, které postrádají logiku. Podobně jako soud nad Ježíšem nebo nad pisatelem našeho textu, apoštolem Pavlem. Díky této jistotě můžeme žít uprostřed vratkých a křehkých lidí. Vždyť sami nejsme jiní.

A Bůh rozhoduje zaujatě, osobně. Stává se ručitelem naší budoucnosti, proto se neohlíží na naši minulost.